

СПОКОЙНИ ХРИСТИЯНИ В СВЯТ ОТ КРИЗИ

Дейвид Уилкерсън
15 Януари 1986

Това послание е било дадено през 17 век от Томас Мантон. Ние сме го перифразирали на съвременен английски език, а смисълът му е толкова дълбок днес, колкото е бил и тогава. Спокойните християни са тези, които са се научили да се радват във всички обстоятелства.

„Радвайте се още повече!” е заповед за всички християни от всички времена. Бог казва, че децата Му трябва съзнателно да се радват в Него във всяко време и при всякакви обстоятелства. Радостта не е наш избор, тя е Божия заповед. Ако се изкушим да приемем тези думи като избор, ние подкопаваме Божията повеля към нас.

Бог не притежава сърцата ни, докато не притежава радостта ни. Искам да разширя тази истина, като ви предизвикам да направите 3 крачки към радостта в Бог, нашия Спасител: 1. Оставете настрана всяко препятствие, което пречи на радостта; 2. Убедете себе си, че радостта е необходима; 3. Практикувайте радост отсега нататък.

I. Оставете настрана всяко препятствие, което пречи на радостта.

Нека ви подготвя – това не винаги ще е лесно. Например, как можем да се радваме когато разберем, че Бог е позволил да ни сполетят нещастия? Не е ли глупаво да бъдем щастливи, когато Той е ядосан, или да сме радостни в трагедия, която Той е могъл да предотврати?

Може да смятате, че в това няма смисъл, дори и да можем да се радваме в беда и преследване. Как можем да се радваме, когато Божията ръка ни изпраща жилещи наказания за да ни коригира? Трябва ли да бъдем щастливи в това? Нека бързо ви отговоря – Бог очаква от нас да се радваме в изпитанията, които идват право от Него. „И да не цъфти смокинята, и да няма реколта по лозите, и да пропадне производението на маслината, и нивите да не произведат храна, и овцете да изчезнат от кошарата, и да няма говеда в оборите, аз пак ще се радвам в ГОСПОДА, ще се веселя в Бога на спасението си.” (Авакум 3:17-18). Дори ако Бог избере да ни коригира с глад или поражение, „аз ще се радвам в Господ!”

Духовната радост не е нито невежество, нито непочтителност, а отдаване чест на Бог, когато сме доволни в Него, въпреки че всичко останало пропада. Святото задоволство Му показва, че Той е всичко, от което се нуждаем, въпреки че е много трудно да бъдем доволни от Бог в бедатата. Като простираме вярата си над всички обстоятелства, живеейки всеки миг в скрита, висока пукнатина в скалата на Божията любов, ние се учим да се смеем, докато силите на природата се опитват да ни накарат да заплачем. „Ще се присмееш на насието и глада, от земни зверове не ще се плашиш.” (Йов 5:22)

Да се радваш в Господ, когато умре всяка външна причина за радост далеч не е грях, защото без значение колко горчива може да бъде участта ни в света, нашето настоящо и бъдещо наследство в Христос е пазено за нас в слава, охранявано от Самия Бог.

Ако сме святи, ще преживеем преследвания, но няма да бъдем изоставени

Трябва да правим разлика между страданието и подкрепата, така че да не изпаднем в проблем. И двете могат и трябва да бъдат заедно, защото във всяка земна скръб ние трябва да „плачем като че не плачем“ (1 Коринтяни 7:30). Накратко – проблемите са необходими, за да ни накарат да разберем върховната Божия сила, като междуременно утехата Му прави проблема поносим.

Със сигурност Богът на всяка утеха не желае децата Му да припаднат от болка, като че всяка радост си е отишла. Ние никога не сме напълно унищожени, докато Той е наш дял. „Моят дял е ГОСПОД, казва душата ми, затова ще се надявам на Него.“ (Плачът на Еремия 3:24). Ако сме благочестиви, ние ще преживеем преследване, но няма да бъдем изоставени. Ще преживеем трудности, но няма да бъдем победени. Може би ще се отчаем, но няма да бъдем унищожени. Как може да стане това? Бог е жив в нас! Само чрез изпитването на нашата вяра ние някога ще Го познаем като истинската радост и наслада на живота.

Ние можем да понесем тези трудности, защото гледаме нагоре към Отец и намираме любов, докато Той ни коригира. Дисциплината не произлиза само от справедливостта Му – милостта е тоягата, с която Той ни пречиства. „Чашата, която Ми даде Отец, да не я ли пия?“ (Йоан 18:11). Ние сме в състояние да изпием тази горчива чаша, защото вярата ни уверява, че това е ръката на състрадателен, всезнаещ Баща, който я държи от другата страна.

Бащата, който състрадава на децата Си има достатъчно милост да обърне тази горчива чаша в наша полза. „Защото те са ни наказвали за кратко време, както са смятали за добре; а Той – за наша полза, за да бъдем участници в Неговата святост.“ (Евреи 12:10)

Защо да се чувстваме обезкуражени, когато Бог ни подтиква към по-голямо смирение, презрение към света и вяра в Него? Как можем да се безпокоим и да бъдем нещастни, когато Той ни е чакал толкова дълго, за да насочи желанието на сърцето ни само към Него? Защото нашият свят, наказващ Бог, е също така и любящ небесен Баща! Ние можем да изпием чашата на страданието и да потвърдим заедно с Псалмиста: „Вкусете и вижте, че ГОСПОД е благ; блажен човекът, който се уповава на Него!“ (Псалм 34:8)

Щом нашият Баща позволява временно нещастие да ни подготви за вечната слава, значи все още съществува извор на радост, който си прекарва път през сълзите. „Защото нашата временна лека скръб произвежда все повече и повече една вечна пълна слава за нас“ (2 Коринтяни 4:17)

„БЛАЖЕНИ СКЪРБЯЩИТЕ, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ СЕ УТЕШАТ.“ (Матей 5:4). Погрешно схващане относно радостта е следното: след като Христос е обещал да благослови онези, които скърбят поради грях, как можем да се радваме? Скърбта по греха е единствената порта към покаянието, поради греха и проклятието, което по естествен начин ни държат настрана от праведността. Докато бяхме извън Христос, ние нямахме никаква утеха, никакъв отговор на ужаса на закона, нищо, с което да се изправим срещу обвиненията на съвестта, нищо, което да ни предпази от приближаващия съд и ада.

Понеже ние лекомислено си докарахме заплатата на греха, какво друго можем да направим, освен да викаме към Бог с големи сълзи и молби? Неговата първа работа в спасението ни е да ни извади от рая на глупците с безполезната му радост и наслада във всичко друго, освен в Христос. И така, необходимо е да се смирим със съкрушено сърце, за да умъртвим вълнуващия вкус на греха. Дългите часове на болка и плач, в които можем да оценим изцерителната благодат на Христос като по-голяма от всички удоволствия и награди, които света толкова привлекателно раздава, си струват.

Най-рисковата позиция в света е тази на човек, който осъзнава, че е изгубен – под заплаха от съд – и въпреки това не скърби поради греха. Но за човек, който скърби в искрено покаяние, предстои радост! Бог е готов да изцери веднага, след като нуждата ни отведе до трона на благодатта Му. „Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, Който обитава вечността, чието Име е Светият: Във високото и свято място обитавам, и при онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените и да съживявам сърцето на съкрушените. Защото няма да се съдя с хората вечно и няма навеки да се гневя, защото духът им би примрял пред Мен, и душите, които Аз Съм направил. Заради беззаконието на алчността му се разгневих и го поразих, скрих лицето Си и се разгневих; а той отстъпнически ходеше по пътя на сърцето си.“ (Исая 57:15-17). Но след това Бог добавя: „Видях пътищата му и ще го изцеля, и ще го вода, и ще върна утехата на него и на скърбящите му.“ (стих 18)

Очевидно е, защо скърбта по греха съдържа радост – смиреният християнин е радостен, че сърцето му все още може да се съкруши поради греха. За него един час на искрено, разтърсващо душата покаяние, означава повече от много вечери на вълнуващи забавления – той не би разменил утехата на Божията наказваща ръка за цялото забавление на света. Той дори предпочита да вкуси горчивите сълзи на покаянието, които умъртвяват греха, заедно със скъпоценното робство на Христовата любов, отколкото цялата известност, която света би му предложил. Да си в състояние да изпитваш болка тогава, когато си причинил болка на Бог, е необходима част от насладата в Него.

Търпеливият, съкрушен вярващ, не би разменил мястото си с най-успешния, престижен невярващ човек. И това доказва, че самото ядро на нашето съществуване е образувано от трайна радост. Това не е съвършената радост в Господ – още не – преди да отидем на небето ние няма да познаваме този вид слава, а е радост, примесена със скърб и с неизговорими стенания. В Христос, истинското покаяние е славна, неизразима радост сама по себе си.

II. Убедете себе си, че радостта е необходима.

Докато не започнем да Го обичаме и копнеем за Него повече от всичко останало, Той не е нашия Бог. Дали света се руши или стои, дали губим или запазваме всичко и всеки скъпоценен за нас, Самият Господ остава нашия източник на удовлетворение. „Наслаждавай се в ГОСПОДА и Той ще ти даде желанията на сърцето ти.” (Псалм 37:4)

Сърцето ни, при всички положения не е изцерено, докато не сме толкова погълнати от любов и хваление към нашия Изкупител, че да спрем да се замисляме дали сме богати или бедни, известни или пренебрегнати. Само когато се съблечем от естествената си обвивка и оценим голия Христос като достатъчна причина за радост, ние наистина Го обичаме с цялото си сърце. „Сложил си в сърцето ми радост, повече от тяхната, когато им се умножава житото и виното.” (Псалм 4:7). Този вид посвещение към Бог ни прави свободни да загубим всичко останало и все още да притежаваме онова, което желаем най-много. „Заради когото изгубих всичко и считам всичко за измет, за да придобия Христос” (Филипийни 3:8). Павел написа продължение на това „разграбване на имота”, което света дори няма да прочете: „Знаейки, че вие си имате по-добър и траен имот.” (Евреи 10:34)

След като веднъж тази Божествена радост се настани, закотви в сърцата ни от Бог, тя се превръща в мощна подкрепа във време на болка, бедност и позор. Тогава нищо не може да победи радостта ни. „Сърцето ви ще се зарадва, и радостта ви никой няма да ви отнеме.” (Йоан 16:22). Бог създаде място за радост в децата Си. Това място ще бъде изпълнено с нещо – или ще са играчки или дреболии от светски постижения и натрупвания, или с небесни неща от Създателя. След като любовта към чувствените удоволствия формира корена на греха, това означава, че винаги ще съществуват плътски копнежи, които ни примамват да се отдалечим от Бог. „А всеки се изкушава, като се завлича и подлъгва от собствената си страст” (Яков 1:14)

Влечението към угаждането на плътта, е падението на църквата днес. След като този вид нужда е бил роден и отгледан у нас, дълбоко вкоренен в нашата природа, той не си отива без битка. Например, ако решим да подхранваме нуждата за власт и престиж, макар и с няколко незабележими трохи гордост от време на време, те стават толкова силни, че много скоро ограждат душата ни с временно плато от чувствени удоволствия. И така, за да не бъдем вързани от това да служим на плътта, ние можем да се обърнем към по-голяма радост, по същия начин, по който по-голям пирон се забива в дървото и изкарва по-малкия пирон от там. Докато грешната природа обича удоволствията повече от „голият Христос”, новата човешка природа превръща Бог в много по-голяма награда и обича нещата от Духа. „Защото тези, които са плътски, се стремят към плътското; а тези, които са духовни – към духовното.” (Римляни 8:5). Точно както вече след като сме вкусили пресен хляб спираме да харесваме жълъди, плътския апетит умира малко по малко когато придобиваме нетленни богатства в Христос.

Когато радостта ни се устреми нагоре към небесната цел да бъдем радост за Бог, тя пресушава утайката на задоволството наслоила се отдолу. Чувственото, жалко удовлетворение става скучно в сравнение с християнската радост в Христос. Когато веднъж вкусим Божията скрита манна, гърнетата с чесън, лук и плът от Египет ни опротивяват. „Ще се

радваме и ще се веселим за теб. Ще прославяме твоята любов повече от виното.” (Песен на песните 1:4). Радостта в Бог прогонва насладите ни в плътта, точно както яркостта на слънцето намалява яркостта на огъня!

След това: „Радостта в ГОСПОДА е вашата сила.” (Неемия 8:10). Радостта, ни издига до живот на святост. Ние често чувстваме естествена апатия или отегченост, когато си мислим за служене на Бог. И тази замъртвялост може да бъде победена само от появата на наслада в Него, нещо, което работи гладко като масло, излято върху ръждиви колела.

III. Практикувайте радост отсега нататък.

„Ликувайте в ГОСПОДА, вие праведни; хвалението подобава на правите.” (Псалм 33:1). Онези, в които всемогъщият Бог е поставил нова, божествена природа, вече не могат да се задоволят със светските неща. Когато нашата нова природа продължава да се обръща към Отец, ние можем да се отдалечим от плътските удоволствия, оставяйки ги като остатъци на свинете, с които да се хранят те. „...за да станете чрез тях участници на божественото естество, като сте избягали от произлязлата от страстите поквара в света” (2 Петрово 1:4). Промяната на сърцето тогава, означава промяна също и на желанията. Чисто сърце следващо Бог, желае онова, което желае Той.

Самият ни живот трябва да се промени. Святото покорство всеки път зачева красивия плод на радостта. „Ако пазите Моите заповеди, ще стоите в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Своя Отец и стоя в Неговата любов. Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да бъде пълна.” (Йоан 15:10-11). Ходенето в страха от Бог и Божествената утеха, значи, са неразделните ръце на Божествената любов: „ходеха в страх от Господа и в утехата на Светия Дух” (Деяния 9:31). Благочестивият живот е единствения спокоен живот: „Защото нашата похвала е тази: свидетелството на нашата съвест, че живяхме на света с простота и Божия искреност – не с плътска мъдрост, а в Божиата благодат; и най-много между вас.” (2 Коринтяни 1:12)

Ако паднем в грях, който ни отделя от Божия мир, тогава радостта ни в Него ще претърпи критична повреда. Нежно сърце, което бие за непрестанната Божия милувка, не може да подходи лекомислено към грях, който руши тази ценна дружба.

Ето ви и практичната страна на радостта. Ако тя не е практикувана непрестанно, не може да бъде задържана. Ако ние пренебрегнем този голям дял от Божието спасение у нас, той ще се съсухри и окуцее и ще стане твърде муден, за да изпее любовна песен на Христос. Но ако я използваме непрестанно, ние я запазваме и я увеличаваме, докато накрая не стане най-силната фибра на нашата душа, желаеща и в състояние да контролира всяка друга обич.

Тълпата, която чу посланието за покаяние на Йоан Кръстител „пожелаха за малко време да се радват в неговата светлина.” (Йоан 5:35). А канарата в притчата на Исус „приемат словото с радост; но те нямат корен, а вярват само временно и когато настане изпитание, отпадат.” (Лука 8:13)

Понеже радостта в Божията добрина може да бъде победена от злостните слабости на плътта, ние трябва да я накараме да пусне здрави корени във волята ни и да я торим с постоянна употреба, така че да порасне и да разцъфти, докато не видим Христос, че и още повече!

Сега е време да преразгледаме нещо, което вече споменах. Грехът нахълтва и злоупотребява с духа ни до точката, в която радостта се бори да оцелее във вихрените последствия на скръбта. Давид разбра от собствен опит, как греха прикрива с облаци Божието лице и поглъща цялата радост. „Когато мълчах, се разложиха костите ми от стенанието ми цял ден. Понеже денем и нощем ръката Ти тежеше върху мен, жизнените ми сокове се обърнаха на лятна суша.” (Псалм 32:3-4). „И не наскърбявайте Светия Божи Дух, в когото сте запечатани за деня на изкуплението.” (Ефесяни 4:30)

Греховете на езика издават онова, което се крие дълбоко в сърцето.

Обърнете внимание на убедителното изложение на Павел, относно наскърбяването на Светия Дух: „Никаква гнила дума да не излиза от устата ви, а само онова, което е добро за изграждане” (Ефесяни 4:29). Греховете на езика издават онова, което се крие дълбоко в сърцето, и никаква част от интелигентен разговор зает от света не трябва да прегради потока на радост към и от нашия свят Баща. „Нито срамни или празни приказки, нито подигравки, които са неприлични неща, а по-добре благодарение.” (Ефесяни 5:4)

Предавайки се на негодувание, импулсивен гняв, спорове и микроскопични семенца завист, ние позволяваме на мънички думички да се превърнат в яростни разрушители на радостта ни в Бог. Всяка форма на празен разговор, следователно, без значение дали ще е умело оформена ирония, избухване в гняв или най-малкия намек за наченки на сексуални желания, е убийствен акт и трябва да бъде победен и отстранен, за да не трябва да живеем с увехнала, вцепенена съвест.

Но какво става, ако вече сме наранили съвестта си? Поради Божията милост, ние не трябва да оставаме приковани от тази болка завинаги. Първо трябва да се смирим и покаем, подновявайки вярата си в Исус Христос, приемайки опрощение и оставяйки благодатта Му да ни освободи от опустошението. Понеже Бог ни е дал дара на покаянието, ние можем да му се доверим да възстанови радостта от спасението Си, така че съкрушеното ни сърце да бъде оживено и изцерено наново. „Върни ми радостта на спасението Си и ме поддържай с дух свободен.” (Псалм 51:12)

Бог е готов да приеме паднали грешници, които изповядват греха си и копнеят да се върнат при Него. „Изях Ти греха си и вината си не скрих. Казах: Ще изповядам престъпленията си на ГОСПОДА. И Ти прости вината на греха ми.” (Псалм 32:5)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1986 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Composed Christians in a World of Crises](#) / [Спокойни християни в свят от кризи](#)